

РЕШЕНИЕ

№ 3367

гр. София, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 04.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **2903** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 24в, ал. 19 и чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ж. Л., гражданин на Китайската Народна Република, чрез адвокат В. П. срещу отказ рег. № 5364р-24708/08.12.2021 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да му издаде разрешение за постоянно пребиваване.

В жалбата се сочи, че процесният отказ е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административна-производствените правила и материално-правни разпоредби.

Твърди се, че чуждестранният гражданин не е подал заявлението за издаване на разрешение за продължително пребиваване поради въведените заради пандемията от Covid-19, ограничителни мерки за пътуване, което е затруднило личното подаване на документите. Липсата на надлежен документ, издаден от Българската Агенция за Инвестиции (Б.) относно размера на направените инвестиции, също се обяснява с факта, че Ж. Л. не е могъл да се снабди с удостоверение, именно поради липсата на възможност за пътуване. Същият е направил инвестиции, в изискуемия от закона размер и това е предпоставка за издаване на исканото разрешение. Инвокирани са доводи, че административният орган не е съобразил обстоятелството, че към момента на подаването на заявлението ППЗЧРБ не е бил съобразен с измененията на ЗЧРБ, изискващи по-висок размер на направените инвестиции. Посочва се, че Ж. Л. е собственик на 251 899 акции с емитент [фирма], на обща стойност 1 023 836,11 евро

или 2 002 502,20 лв. Това обстоятелство се установява и от сертификата, издаден от Централния Депозитар и е основание за издаване на исканото разрешение на основание чл. 25, ал. 1 т. 6, б. „а” от ЗЧРБ (в приложимата редакция).

По време на проведеното по делото открито заседание, жалбоподателят не се явява лично. Упълномощеният от него адвокат П., поддържа жалбата, по съображения, изложени в нея.

Ответникът, чрез пълномощника си юрисконсулт Т. оспорва жалбата, като неоснователна. Посочва, че в оспорения акт са обсъдени всички доводи, касаещи касаещи основанията за издаване на исканото разрешение.

Счита, че отказът е издаден от компетентен орган в кръга на неговите правомощия, при спазване стриктно на материално-правните разпоредби, както и не са допуснати процесуални нарушения при издаването му. С изменение на ЗЧРБ - ДВ, бр. 21, влязъл в сила от 16.03.2021 г. са налице промени в регулацията, по отношение на инвестициите, включително и основанието, на което е кандидатствал китайският гражданин. Чл. 25, ал. 1, т. 6, буква „а“ е изменен, като размерът на инвестицията е увеличен от един милион, на два милиона лева в български акции и облигации, търговски дружества, които се търгуват на регулирания пазар. Документи, удостоверяващи тези обстоятелства не са представени със заявлението. Жалбоподателят е представил документ, че е има инвестиции за над един милион лева, които са станали основание за издаване на виза „D“. Предвид промяната в законодателството този документ в момента е с изтекъл срок и второ не отговаря на изискванията на чл. 25, ал. 1, т. 6, буква „а“ от действащия към подаване на заявлението ЗЧРБ. В тази връзка са изискани от чужденеца, но не са представени документи, които да удостоверят тази инвестиция. Документът, необходим на административния орган, за да вземе решение следва да бъде издаден от Б., а не централния депозитар, защото последният само удостоверява факти, които следва да бъдат оценени от Б.. В писмото от ноември месец 2021 г. на Б. се посочва, че чужденецът не отговаря на изискванията на действащия закон, както и че не е постъпило искане за предварително одобрение по смисъла на чл. 25, ал. 7 от ЗЧРБ на посочената инвестиция, каквото е било необходимо да се извърши. В тази връзка взетото решение от административния орган е правилно и законосъобразно. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

На 26.07.2021 г. Ж. Л., гражданин на К. е подал до Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР заявление рег. № Г-2928/26.07.2021 г., за предоставяне на право на постоянно пребиваване на чужденец в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а” от ЗЧРБ.

Заявлението е подадено лично, но извън срока по чл. 34, ал. 2 от ППЗЧРБ, съгласно който, заявлението се подава не по-късно от 2 месеца преди изтичане на разрешен срок на пребиваване на чужденеца на територията на Република България - в конкретния случай съобразно срока на пребиваване, разрешен с визата.

Към заявлението са приложени документите, изискуеми по чл. 34, ал. 1, във връзка с чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ, а именно: 1. копие на редовен паспорт или заместващ го документ със страниците на снимката, личните данни, виза по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ, когато такава се изисква, и печата за последното му влизане в страната – паспорт

№[ЕИК], валиден до 12.11.2029 г., издаден от компетентните китайски власти; 2. копие на свидетелство за съдимост, издадено от компетентните китайски власти; 3. Вносна бележка за внесена държавна такса за разглеждане на заявлението; 4. Удостоверителен документ № Б.-ЗЧРБ-213/25.11.2019 г., издаден от Б.; 5. Удостоверение за депозит, издадено от Китайската Търговска Б.. 6. Договор за наем от 19.12.2019 г., съгласно който С. П., предоставя на Ж. Л. под наем ползването на свой жилищен имот в [населено място], за срок от 5 години, ведно с нотариално заверена декларация от наемодателя. 7. Удостоверение, издадено от централен депозитар № 3893939С от 19.09.2019 г., видно от което Ж. Л. притежава 125 001 акции от капитала на К. Концепт Л. АД с номинал 1 BGN.

Разглеждайки заявлението и подадените документи, Директорът на Дирекция „Миграция” – МВР е намерил, че първоначално представеният удостоверителен документ от Българска агенция за инвестиции (Б.) с № Б.-ЗЧРБ-213/25.11.2019 г., приложен към заявлението е с изтекъл срок на валидност към момента на подаването му.

До чужденеца е изпратено уведомително писмо, с което на основание чл. 34, ал. 3 от ППЗЧРБ срокът за разглеждане на заявлението е удължен с два месеца и са дадени указания на чужденеца в едномесечен срок да представи актуален документ от Б. и актуално свидетелство за съдимост.

Ж. Л. е подал искане № 538600-16045/22.10.2021 г., за предоставяне на допълнителен срок за снабдяване с актуално Удостоверение от Б. относно наличието на инвестиция, съобразно направените изменения и допълнения на ЗЧРБ.

Такъв документ не е представен, поради което от Дирекция „Миграция” – МВР е изискано становище относно наличие на обстоятелствата по подаденото от Ж. Л. заявление за предоставяне право на постоянно пребиваване по посоченото основание, а именно чл. 25, ал.1, т.6 буква „а“ от ЗЧРБ.

В отговор, е постъпило писмо изх. № Б.-КА-04-45/22.11.2021 г. от Б., видно от което, от името и за сметка на Ж. Л. през 2019 г. е сключена сделка за вложение на сумата от 1 000 008 лв. в акции на К. Концепт Л. АД - българско търговско дружество, търгувани на българския регулиран пазар. Според писмото направената инвестиция е удостоверена с документ № Б.-ЗЧРБ213/25.11.2019 г. с изтекъл срок на валидност документ, от който се е ползвал Ж. Л. за снабдяване с виза тип „D“.

След обсъждане на събраните в хода на административното производство доказателства, Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а” от ЗЧРБ, поради което е издал оспорения отказ.

Като допълнителни доказателства по делото бяха приети удостоверение, издадено от централен депозитар № 41799273С от 02.11.2021 г., видно от което Ж. Л. притежава 251 899 акции с емитент [фирма] и номинал 1 BGN.

Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав, след повторна служебна преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: оспореният отказ е връчен на пълномощника на Ж. Л. адвокат П., лично на 09.03.2022 г. Жалбата е подадена чрез административния орган. Видно от представената товарителница, тя е приета чрез куриер на 23.03.2022 г., т.е. в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК. Жалбоподателят е активно легитимиран, за същия е налице правен интерес от оспорване на административен акт, с който се засягат

негови законни права и интереси, поради което жалбата е допустима.

Разгледана по същество тя е неоснователна.

За да издаде оспорения отказ Директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР е приел, че по отношение на кандидата за издаване на разрешение за постоянно пребиваване не са налице предпоставките на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ, според чиято приложима редакция, разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденци, извършили инвестиция или увеличили инвестицията си чрез придобиване на акции или облигации на български търговски дружества, търгувани на регулиран пазар или многостранна система за търговия в Република България, на пазарна стойност не по-малка от 2 000 000 лв.

Настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице материално-правните предпоставки, даващи възможност на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да откаже издаване на исканото разрешение за постоянно пребиваване по следните съображения.

На първо място, съдът не намира, че подаването на заявлението извън срока по чл. 34, ал. 2 от ППЗЧРБ, т.е. по-късно от 2 месеца преди изтичане на разрешените срок на пребиваване на чужденец на територията на Република България (издадената виза тип „D“ на Ж. Л. е била валидна до 01.09.2021 г.), е основание за постановяване на отказ. Общозвестен е факта, че в посочения период множество държави по света, включително К., бяха въвели изключително рестриктивни мерки за пътуване, което очевидно е довело до невъзможност чужденецът да подаде заявлението в посочения в ППЗЧРБ срок. При положение, че са били налице останалите предпоставки за издаване на исканото разрешение, подаването на заявлението не в двумесечния срок преди изтичане на срока на издадената виза, не може да бъде самостоятелно основание за постановяване на отказа да се издаде разрешение за постоянно пребиваване.

Между страните няма спор, че Ж. Л. е представил всички посочени в чл. 34, ал. 1 от ЗЧРБ, документи.

Основния спорен въпрос, в разглеждания казус е дали, чужденецът е направил инвестиция в Република България, съгласно изискванията на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ.

Настоящият съдебен състав намира за изцяло приложима разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК, според която съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, т.е. в случая е административният орган следвало да прецени наличието на предпоставките по чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а“ от ЗЧРБ, съгласно изменението му (ДВ, бр. 21 от 2021 г., в сила от 16.03.2021 г.) към момента на подаване на заявлението. Ж. Л. не би могъл да се възползва от разпоредбата на § 13 от ПЗР на ЗЧРБ, съгласно която молбите, подадени до влизането в сила на този закон, се разглеждат и решават при досегашните условия и ред. Заявлението му е подадено на 26.07.2021 г. т.е. след влизането на измененията в сила.

На следващо място, според чл. 25, ал. 2 от ЗЧРБ, редът за установяване на обстоятелствата и условията по ал. 1, както и условията и редът за извършване на проверката и оценката по ал. 7 и на предварителното одобрение за извършване на инвестиции, се определят с правилника за прилагане на закона. Обстоятелствата по ал. 1, т. 6, 8 и 17 се установяват от Българската агенция за инвестиции. Инвестициите по ал. 1, т. 6, букви "а", "в" и "г", както и тяхното поддържане, се удостоверяват от централния депозитар на ценни книжа, при който са регистрирани ценните книжа. Ц.

депозитар на ценни книжа предоставя информацията на Българската агенция за инвестиции. Съгласно ал. 7 от същата норма (нова, ДВ бр. 21 от 2021 г.), чужденец, който кандидатства за предоставяне на разрешение за постоянно пребиваване по ал. 1, т. 6, извършва инвестиция след проверка и оценка от Българската агенция за инвестиции на представените от него документи: 1. които идентифицират лицето по безспорен начин; 2. за налични средства в размер, не по-малък от минималния праг за съответната инвестиция; 3. които показват ясен произход на средствата за инвестицията; 4. които показват дали чужденецът е видна политическа личност съгласно чл. 36 от Закона за мерките срещу изпирането на пари; 5. за трудова, професионална и инвестиционна дейност; 6. свидетелство за съдимост от държава по произход или държава по постоянно пребиваване.

Анализът на цитираните разпоредби налага извода, че единствената компетентна институция, която може да удостовери наличието на направена инвестиция, съгласно чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а” от ЗЧРБ е Б.. Видно от посоченото по-горе писмо изх. № Б.-КА-04-45/22.11.2021 г. на Б., от страна на Ж. Л. не е постъпвало искане за проверка и оценка на направените инвестиции, съгласно измененията на чл. 25, ал. 1, т. 6, б. „а” от ЗЧРБ, поради което не може да се приемат за верни твърденията, направени в жалбата за неправилна преценка от страна на административния орган, относно наличието на извършена инвестиция или увеличаване на такава чрез придобиване на акции или облигации на български търговски дружества, търгувани на регулиран пазар или многостранна система за търговия в Република България, на пазарна стойност не по-малка от 2 000 000 лв.

В подкрепа на този извод може да се посочи обстоятелството, че от представеното с жалбата удостоверение, издадено от централен депозитар № 41799273С от 02.11.2021 г. Ж. Л. притежава 251 899 акции с емитент [фирма] и номинал 1 BGN, т.е. тази инвестиция е далеч по-ниска от предвидения в закона минимум от 2 000 000 лв.

По изложените съображения съдът намира, че оспорения акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правни разпоредби и на целта на закона, поради което жалбата да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноси. Предвид на факта, че такива са поискани своевременно, съдът дължи присъждането им.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Ж. Л., гражданин на К., чрез адвокат В. П. срещу отказ рег. № 5364р-24708/08.12.2021 г. на Директора на Дирекция „Миграция“ – МВР да му издаде разрешение за постоянно пребиваване.

ОСЪЖДА Ж. Л., гражданин на К. да заплати на Дирекция „Миграция” – Министерство на Вътрешните Работи, на основание чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 (сто) лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 2903 по описа за 2022 г. на Административен съд София – град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република България.